

▶ 26 Mayo, 2015

LA GALERIA

BREUS

■ L'art d'improvisar

Del 26 al 31 de maig, el **Teatreneu de Barcelona** acollirà la segona edició del Festival Internacional d'Improvisació Teatral, organitzat per Planeta Impro, companyia en constant investigació d'aquesta tècnica. **Festim BCN 2015** comptarà amb espectacles de grups de Mèxic,

d'**ImproFighters**, en què els actors competeixen per determinar qui és el millor en improvisació.

Colòmbia i Catalunya, i, com a plat fort, el campionat internacional

■ Quan deixem de reconèixer-nos

L'Espai Inestable a València portarà a escena el 28 de maig **Se'ns està quedant cos de postguerra**, cosa que suposarà l'estrena de la producció de Lupa Teatre. La companyia, que des dels seus inicis a 2010 ha experimentat amb el llenguatge teatral contemporani

a partir de la dualitat **realitat-ficció**, proposa en l'espectacle una reflexió sobre el pas del temps, i la sensació d'angoixa que provoca, de sentir-nos lluny de nosaltres mateixos i no reconèixer-nos. I, amb els trets que caracteritzen la companyia: textos contemporanis propis, ball flamenc i una escenografia molt acurada.

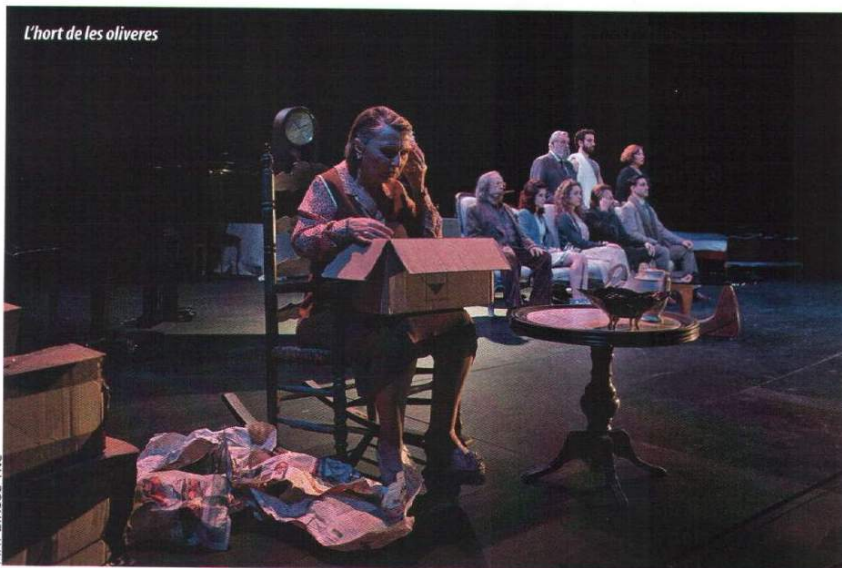
teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Exèquies de Catalunya

L'hort de les oliveres

MAY ZIRIUS-TNC

Les mutacions que ha patit la societat catalana en aquestes darreres dècades han estat tan profundes que es fan difícils d'assumir. En molt poc temps, han caigut també moltes màscares. Ens hem adonat que no som pas els millors. Capficada en altres menudències, l'escena catalana no hi ha parat gaire atenció. En canvi, el poeta Narcís Comadira n'ha fet l'epicentre del seu retorn als escenaris amb *L'hort de les oliveres*, estrenada al TNC (13 de maig), sota la direcció de Xavier Albertí.

Comadira no s'està de res i tira al dret. La seva tragicomèdia vodevilesca esdevé una dissecció meticulosa de l'"ànima catalana". A la manera de Txèkhov a *L'hort dels cirerers*, l'escriptor gironí anatomitza la degradació dels valors d'una societat que, per cobdícia, es deixa perdre la terra i la llengua. El dard de la crítica s'adreça als qui públicament s'omplen el pap de Catalunya i, d'estrany, es venen el país al millor postor. Com un bufó, el poeta Cordelira -alter ego de l'autor- engalta una diatriba

bernhardiana contra els sectors dirigents del catalanisme conservador.

L'hort de les oliveres retrata satíricament els membres d'una família burgesa catalana i catalanista que, un cop mort el patriarca, volen vendre's el patrimoni a especuladors russos. L'únic que s'hi oposa és el fill, que desitja mantenir la casa pairal i l'hort de les oliveres, i que -com Jesucrist després del Sant Sopar- s'autoimmola. Tot allò que el *pater familias* tenia per inviolable, tant en l'ordre material com moral, s'ha desgavellat. La *sagrada família* s'ha desfet. És una mirada al·legòrica-simbòlica de la pèrdua de la pàtria.

Al costat dels evangelis, Shakespeare, Txèkhov i Bernhard són alguns dels referents que Comadira convoca en el seu text. La visió lírica i penetrant que el caracteritza permet des d'elogiar el París culte i civilitzat o criticar la dèria gastronòmica dels catalans fins a cantar apocalípticament les absoltes del país. Les genialitats d'Albertí -entre escaients i excessives- atorguen a l'espectacle una estrident rotunditat plàstica i musical. Amb una idònia interpretació antinaturalista, encapçalada per Mercè Arànega, que també alterna fragments corals i operístics, *L'hort de les oliveres* és una reflexió pletòrica sobre la hamletiana identitat dels catalans.

► 26 Mayo, 2015

■ Explorar la ceràmica

El Museu Nacional de Ceràmica de València formarà part de la mostra itinerant del projecte *Creative Europe* que arribarà a sis ciutats europees més. L'exposició, que va començar a Belgrad el 19 de maig, proposa explorar les dimensions culturals, històriques, creatives i tècniques de la ceràmica des

del Barroc fins als nostres dies. La mostra, que també s'exposarà a Selb, Faenza, Stoke-on-Trent i Tallin, arribarà a València al gener de 2016.

■ El collage de Lluís Barba a Barcelona

L'Espai VolART de la Fundació Vila Casas a Barcelona acull, fins al 28

de juny, la que representa la primera mostra institucional que s'ofereix de l'artista barceloní **Lluís Barba** a la ciutat, després del seu èxit a Nova York i Londres. Barba és un artista multidisciplinar que treballa diverses expressions artístiques com la **pintura, la**

fotografia o l'escultura. *Viatge en el temps* mostra els trets de la trajectòria de Barba: la relectura personal de grans obres sense

oblidar la denúncia social d'aquelles injustícies evidents. Tot amb un **estil collage** marcat pel tractament del color.

Pazos 'way of life'

Carlos Pazos és un dels nostres artistes més interessants. Durant setze anys (1992 - 2008) va ocupar un estudi a l'edifici Piramidón.

Per als que encara no ho sapigueu, Piramidón és una *rara avis* a tocar de l'estació de metro Besós, al llindar nord de Barcelona. Tres plantes d'estudis, una sala d'exposicions amb vistes privilegiades al capdamunt d'un petit gratacel... I uns artistes que paguen amb obra el lloguer de l'espai de treball.

El somni de Pazos era tenir un bar i ser-ne el centre d'atenció. Una mica com Rick Blaine a Casablanca. I és que Pazos va néixer en un món on Elvis i Mickey Mouse compartien olimp. Un món de somnis emmotllats en plàstic industrial, de giradiscs portàtils, de cultura escombrària, química recreativa i aspiracions estel·lars. Ja ho deia Mishima (més o menys): els nostres sexes no estan destinats al caduc ventre de les dones, la seva missió és violar els estels.

Play it again, Carlos. I Pazos ens serveix una nova ració d'enginyosos maridatges. L'aparent facilitat en l'obra de Carlos Pazos és enganyosa, però. També és enganyosa la ironia i el glamur que ens assetgen al primer cop d'ull.

Bisturi o arsènic, el "ser o no ser" de Pazos.

L'aparent facilitat en l'obra de Carlos Pazos és enganyosa, però també és enganyosa la ironia i el glamur que assetgen al primer cop d'ull

Pazos ens enreda a tots. Aquesta vegada, entre la disjuntiva del bisturi i l'arsènic, com bé diu el títol d'aquesta exposició que recull tres lustres de treballs damunt paper.

Què té de gracios el suïcidi de l'ànec Donald multiplicat en serigrafies que destaquen la futura taca del seu impacte contra el sòl? I les coreografies de penis a l'entorn del logotip de *Seven Up*? O una maternitat clàssica escapçada davant dues ampolles de gin Giró coronades per mugrons de llimona?

Sí, ens podem quedar amb l'instant revelador, el petar de dits de l'acudit, amb la pell de les seves obres; com també ens podem quedar amb la increïble capacitat de seducció d'un Pazos que, en carn i ossos, hipnotitza i incondicionalitza amb la seva expertesa de bar exquisit. Però hem de saber endevinar, rere aquesta agilitat pop, el crit punyent de l'artista davant el pas del temps: *Bisturi o arsènic*, renovar-se o morir.

Qualsevol estètica del naufragi serà preferible a la mediocritat i el conformisme. Marinetti ja ho va preveure. La decadència no té espai, a l'univers de l'energia i les màquines de producció massiva. El pedestal pot esdevenir, en un obrir i tancar d'ulls, paperera.